

«Коли на долоню наклоню чоло...»

Загул Дмитро Юрійович

* * *

Коли на долоню наклоню чоло,
То все привиджається рідне село.
І стежечка кожда і кождей куточок,
Хатинка старенька і темний садочок.
Де серце, не знаючи злиднів, жило.

Он там моє щастя безжурне цвіло, —
Над чистим потоком вільшина схилилась,
Самітна смерічка на лан задивилась;
Під нею веселе бурлить джерело...
Лиш там. тільки там моє щастя було.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/koly_na_doloni_u_nakloniu_cholo